

Arrest

nr. 65 306 van 29 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 april 2011 tot weigering van afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. NIEUWDORP, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 18 december 2007 een visumaanvraag type C in, om haar zoon, de heer D.O. (van Turkse nationaliteit, ° 12 februari 1986) te komen bezoeken.

1.2. Deze aanvraag werd op 31 januari 2008 geweigerd.

1.3. Op 15 december 2010 diende verzoekster een visumaanvraag gezinshereniging in, om haar zoon in België te komen vervoegen, op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980.

1.3. Deze aanvraag werd op 31 maart 2011 geweigerd. Deze beslissing werd haar, naar eigen zeggen, op 8 april 2011 ter kennis gebracht. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen in art. 10, al. 1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gewijzigd door de wet van 15/09/2006, in werking getreden op 1 juni 2007.

Aangezien de zoon van mevrouw (C.Z.), de Turkse nationaliteit bezit, kan het recht op gezinshereniging niet geopend worden.

Onder artikel 10§1 al. 1,4 is het immers onmogelijk om een visum gezinshereniging toe te kennen aan bloedverwanten in opgaande lijn. Bijgevolg wordt het visum geweigerd”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 11 van het akkoord tussen België en Turkije betreffende de tewerkstelling van Turkse werknemers in België, protocol en bijlagen, ondertekend te Brussel op 16 juli 1964, goedgekeurd bij de Wet van 13 december 1976 houdende goedkeuring van de bilaterale akkoorden betreffende de tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers, B.S. 17 juni 1977.

2.2. Verzoekster licht haar enig middel als volgt toe: *“Enig middel: Schending van het Akkoord tussen België en Turkije betreffende de tewerkstelling van Turkse werknemers in België, protocol en bijlagen, ondertekend te Brussel op 16 juli 1964, goedgekeurd bij de Wet van 13 december 1976 houdende goedkeuring van de bilaterale akkoorden betreffende de tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers, Datum: 13/12/1976 B.S.: 17/06/1977. In artikel 11 van het Akkoord wordt het volgende gesteld: De Turkse werknemers die regelmatig in België zijn tewerkgesteld, kunnen hun gezin laten overkomen, zodra zij een maand hebben gearbeid en op voorwaarde dat zij over een behoorlijke huisvesting voor hun gezin beschikken. De Belgische Regering en de Belgische werkgevers helpen de in België tewerkgestelde Turkse werknemers bij het zoeken naar die huisvesting. Het gezin van de werknemer bestaat uit de echtgenote en de minderjarige kinderen ten laste; in bijzondere gevallen, kunnen de werknemers toestemming bekomen om ascendenten ten laste te laten overkomen. Onverminderd de bepalingen van openbare orde of openbare veiligheid, geeft de Turkse overheid toestemming aan die gezinnen om het grondgebied te verlaten en de bevoegde Belgische overheid geeft de nodige toestemmingen om in België binnen te komen en er te verblijven. Er wordt gesteld dat in bijzondere gevallen de ascendenten recht hebben op gezinshereniging. In de bestreden beslissing worden de bijzondere gevallen niet besproken, maar wordt er simpelweg gesteld dat verzoekster geen recht heeft op gezinshereniging. Het middel is gegrond.”*

2.3. In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van het akkoord tussen België en Turkije betreffende de tewerkstelling van Turkse werknemers in België, ondertekend te Brussel op 16 juli 1964, goedgekeurd bij de wet van 13 december 1976 houdende de goedkeuring van de bilaterale akkoorden betreffende de tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers (hierna: het Akkoord). In het verzoekschrift stelt verzoekster dat in bijzondere gevallen ascendenten recht hebben op gezinshereniging, verwijzend naar artikel 11 van het Akkoord. Verzoekster beperkt zich tot de stelling dat de bestreden beslissing hier niets over zegt.

2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster op geen enkele wijze uiteenzet op welke wijze het Akkoord precies geschonden zou zijn. Zij beperkt zich tot de stelling dat de beslissing niet spreekt over het Akkoord. Verzoekster maakt de voorgehouden schending van het Akkoord desgevallend niet aannemelijk. De Raad merkt vervolgens op dat de thans bestreden beslissing beoordeeld werd in het licht van artikel 10 §1, al. 1,4° van de vreemdelingenwet.

“1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven : 4° de volgende familieleden van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam; (...)”

2.5. De bestreden beslissing stelt correct dat artikel 10 van de vreemdelingenwet niet voorziet in een gezinshereniging voor bloedverwanten in opgaande lijn. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk, met geen enkel stuk of zelfs een verwijzing, dat haar zoon in het kader van het voornoemd Akkoord naar België is gekomen, zodat dit tewerkstellingsakkoord geen toepassing vindt. Wanneer er duidelijk vastgesteld wordt dat dit tewerkstellingsakkoord geen toepassing vindt is het bestuur niet gehouden te motiveren waarom bepaalde uitzonderingsgevallen dan ook niet van toepassing zijn. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekster nalaat aan te tonen welke bijzondere omstandigheden, conform artikel 11 van het tewerkstellingsakkoord zouden kunnen gelden.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC